

на умъ подвигнѣтъ, на конто единчка наслѣдница е днесъ нашата арена. Да ли са отвори циркътъ? да ли са искарахъ вече предварителнытъ обреди?

— Да, Салустіе, не чу ли тѣрбытъ и шума на множеството което отиваше тамъ?

— Да, да, но благодареніе на боговетѣ че дремахъ тогасъ и са обърнахъ на другото си ребро за да заспѣм отново.

— Гладіаторытъ отдавно вече са борѣтъ.

— Проклетытъ! надѣмъ са че никои отъ домашнытъ ми не е отишълъ на зрѣлището.

— Безъ сумѣніе не, повелѣніето ти бѣше ясно.

— Превъсходно; О, кога ще са mine днешныйтъ день? какво е онуй писмо на трапезата?

— Онуй ли писмо? Е, нощесъ го донесохъ когато ты бѣше малко...

— Пиянъ ли искашъ да речешъ и неможахъ да го прочетъ? не преди, може да не е важно.

— Икашъ ли, Салустіе; да го отворѣмъ?

— Да, добро е сичко което може да отвлече ума ми. Горкійтъ Главкъ!

— А! извика отпущеникътъ, като развиваше конца на писмото, то е писано погрѣцкы; трѣба да го е писала нѣкоя учена госпожа.

Той бързо прекара съ погледъ писмото, и на лицето му изведнажъ са изобрази удивленіе и жалость.

— Вышніи богове! рече той, Салустіе, защо да не прочетемъ е ще вчера туй писмо? слушай какво съдържа.

«Недія робынята до Салустія пріателя на Главка да здравѣе.

Запрѣна съмъ въ дома на Арбака. Бързай да идешъ при Претора за да ма освободишъ, и ще спасемъ Главка отъ нектытъ на лева. Тука въ сѣщата къща има другій затворень, на когото свидѣлството ще отърве Главка отъ сѣко обвиненіе. Той е былъ очевидѣцъ на убійството, и може да докаже истинния убіецъ който до сега не е възбудилъ никое подозрѣніе. Не са бави, бързай не губи време! доведи обрѣжена сила за осуетяванье на сѣко противенье, и доведи искусень желѣзарь защото затворѣтъ на другаря ми е заключенъ съ тѣкы ключелницы. Заклевамъ та въ десната ти рѣка, въ праха на бащати та заклевамъ, хвъркни и ела!»

— Богове всеилны! извика Салустій като сѣднѣ за еднѣ минути на одѣра. Днесъ въ тѣзи минута може бы невинныйтъ умира, що да сторѣмъ? нека са затекъ при Претора.